

Hogere voorziening ingesteld op 5 juli 2007 door Koldo Gorostiaga Atxalandabaso tegen de beschikking van het Gerecht van eerste aanleg (Tweede kamer) van 24 april 2007 in zaak T-132/06, Gorostiaga Atxalandabaso/Europees Parlement

(Zaak C-308/07 P)

(2007/C 211/43)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirant: Koldo Gorostiaga Atxalandabaso (vertegenwoordiger: D. Rouget, advocaat)

Andere partij in de procedure: Europees Parlement

Conclusies

- de onderhavige hogere voorziening gegrond te verklaren en bijgevolg de beschikking van het Gerecht van eerste aanleg van 24 april 2007 te vernietigen;
- de zaak zelf af te doen en nietig te verklaren het besluit van de secretaris-generaal van het Europees Parlement van 22 maart 2006, waarbij rekwirant werd gelast een bedrag van 118 360,18 EUR terug te betalen en waarbij diverse, hem door het Parlement verschuldigde parlementaire vergoedingen werden ingehouden;
- te beslissen dat het Europees Parlement zijn eigen kosten zal dragen, alsook die welke door rekwirant zijn gemaakt.

Middelen en voornaamste argumenten

Tot staving van zijn hogere voorziening voert rekwirant zes middelen aan.

Met zijn eerste middel betwist hij het beroep op artikel 111 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht, dat hem het recht op een eerlijk proces zou ontnemen, aangezien hij niet vooraf door het Gerecht zou zijn gehoord en evenmin op de argumenten van het Parlement zou hebben kunnen antwoorden.

Met zijn tweede middel voert rekwirant aan dat het onpartijdigheidsbeginsel is geschonden, aangezien de twee achtereenvolgende beroepen die hij heeft ingesteld in de zaken T-146/04 en T-132/06 — die respectievelijk tot het arrest van 22 december 2005 en tot de beschikking van 24 april 2007 hebben geleid — ten gronde door dezelfde rechters zouden zijn beoordeeld. Het voormelde beginsel houdt echter in dat eenzelfde rechter, ook in eenzelfde instantie, geen kennis mag nemen van een zaak die berust op feiten die gelijk zijn aan — of voldoende samenhangen met — die van een zaak waarover hij eerder uitspraak heeft gedaan.

Met zijn derde middel betoogt rekwirant dat het Gerecht de draagwijdte van het arrest van 22 december 2005 onjuist heeft beoordeeld. Aangezien het besluit van de secretaris-generaal van het Parlement van 24 februari 2004 wegens onbevoegdheid nietig was verklaard, had rekwirant immers geen reden om tegen dat arrest hogere voorziening in te stellen. De vaststelling van de onbevoegdheid door de rechter had immers de nietigheid van het gebrekkige besluit tot gevolg.

Met zijn vierde middel betwist rekwirant de systematische weigering van het Gerecht om rekening te houden met de argumenten die hij had aangevoerd om nietigverklaring van het besluit van de secretaris-generaal van het Parlement van 22 maart 2006 te verkrijgen. Dit laatste besluit is immers een nieuw besluit, onderscheiden van het besluit van 24 februari 2004. Het Gerecht was dus verplicht alle middelen, ten gronde en formeel, te onderzoeken die hij had aangevoerd om het te betwisten.

Met zijn vijfde middel verwijt rekwirant het Gerecht, dat het heeft geweigerd het middel ontleend aan overmacht te onderzoeken, ofschoon een dergelijk middel niet was opgeworpen in het beroep tegen het besluit van 24 februari 2004.

Met zijn zesde middel, ten slotte, verwijt rekwirant het Gerecht, het beginsel van goed bestuur te hebben miskend, door met name iedere verwijzing naar de Code van goed administratief gedrag, die het Parlement op 6 september 2001 heeft goedgekeurd, te weigeren.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Lunds Tingsrätt (Zweden) op 5 juli 2007 — Zweedse staat optredend via de Tillsynsmyndighet i konkurser/Anders Holmqvist

(Zaak C-310/07)

(2007/C 211/44)

Procestaal: Zweeds

Verwijzende rechter

Lunds Tingsrätt

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Zweedse staat optredend via de Tillsynsmyndighet i konkurser

Verwerende partij: Anders Holmqvist

Prejudiciële vragen

1. Moet artikel 8 bis van Richtlijn 80/987/EEG ⁽¹⁾ van de Raad van 20 oktober 1980 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake de bescherming van de werknemers bij insolventie van de werkgever, laatst gewijzigd bij Richtlijn 2002/74/EG ⁽²⁾ van het Europees Parlement en de Raad, aldus worden uitgelegd dat een onderneming, om te worden geacht activiteiten in een bepaalde lidstaat te hebben, aldaar een filiaal of vaste vestiging moet hebben?
2. Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, wat zijn dan de voorwaarden om aan te nemen dat een onderneming in verschillende lidstaten actief is?
3. Wanneer de onderneming moet worden geacht in verschillende lidstaten activiteiten te hebben en een werknemer in verschillende lidstaten voor de onderneming werkt, wat zijn dan de criteria om te bepalen waar de arbeid normaliter wordt verricht?
4. Heeft artikel 8 bis van richtlijn 80/987 van 20 oktober 1980 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake de bescherming van de werknemers bij insolventie van de werkgever rechtstreekse werking?

⁽¹⁾ PB L 283, blz. 23.

⁽²⁾ PB L 270, blz. 10.

Beroep ingesteld op 5 juli 2007 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Republiek Oostenrijk

(Zaak C-311/07)

(2007/C 211/45)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: B. Stromsky en B. Schima, gemachtigden)

Verwerende partij: Republiek Oostenrijk

Conclusies

— vast te stellen dat de Republiek Oostenrijk de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 6, punt 1, van Richtlijn 89/105/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende de doorzichtigheid van maatregelen ter regeling van de prijsstelling van geneesmiddelen voor menselijk gebruik en de opnemings daarvan in de nationale stelsels van gezondheidszorg ⁽¹⁾, doordat zij niet overeenkomstig die bepaling heeft voorzien in een termijn voor de opnemings van geneesmiddelen in de gele of groene lijst van de vergoedingscodex;

— de Republiek Oostenrijk te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Richtlijn 89/105/EEG heeft onder meer tot doel, de verschillen tussen nationale economische maatregelen weg te werken die de lidstaten treffen ten einde de uitgaven in de sector gezondheidszorg voor geneesmiddelen in de hand te houden. Daartoe behoren maatregelen tot beperking van de waaier van producten die worden gedekt door het nationale stelsel van gezondheidszorg. Om te verhinderen dat dergelijke verschillen leiden tot beperkingen van de intracommunautaire handel in geneesmiddelen, stelt de richtlijn bepaalde eisen aan de procedure tot opnemings van producten op de lijst van onder het nationale stelsel van gezondheidszorg vallende geneesmiddelen. Dienovereenkomstig stelt artikel 6, punt 1, van de richtlijn een termijn waarbinnen moet worden beslist over de opnemings van geneesmiddelen in de zogenoemde „positieve lijst”.

In Oostenrijk bevat de lijst van onder het stelsel van gezondheidszorg vallende producten drie verschillende vergoedingscategorieën. De groene lijst bevat geneesmiddelen waarvan het voorschrijven en de terugbetaling zonder voorafgaande toestemming van de socialezekerheidsinstanties medisch en vanuit het oogpunt van de volksgezondheid zinvol en gerechtvaardigd zijn. De kosten voor geneesmiddelen van de „gele lijst” worden slechts in gemotiveerde gevallen vergoed, na voorafgaande toestemming van de socialezekerheidsinstantie. De „rode lijst” ten slotte, bevat geneesmiddelen waarvoor om opnemings in de gele of de groene lijst is verzocht. De kosten voor geneesmiddelen van de rode lijst worden in gemotiveerde gevallen, na voorafgaande toestemming van de sociale zekerheidsinstantie, vergoed wanneer in de gele of de groene lijst geen alternatieven voorhanden zijn. Een geldig verzoek tot opnemings van een geneesmiddel op de gele of de groene lijst van de vergoedingscodex impliceert dus, dat dit middel voor bepaalde tijd wordt opgenomen op de rode lijst. Volgens de Oostenrijkse regeling kunnen geneesmiddelen hoogstens 24 maanden op de rode lijst blijven staan; kan de gemiddelde prijs in de EU niet worden bepaald, dan wordt die termijn verlengd tot 36 maanden.

Deze regeling strookt niet met artikel 6, punt 1, van Richtlijn 89/105/EEG, daar niet is gewaarborgd dat een besluit over de opnemings van een geneesmiddel op de gele of de groene lijst wordt genomen binnen 90 dan wel 180 dagen, zoals deze bepaling van de richtlijn vereist.